

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, IULIA

Notorious / Iulia Popescu. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2729-2

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Notorious

IULIA GEORGETA
POPESCU

Editura Paralela 45

Cuprins

Scottie și mașina de scris / 9

Miss Scout / 23

Dino / 51

Cutiute / 55

Cireșica, The House Of The Rising Sun / 59

Jurnal în sticlă / 61

Ștefan și piratul / 75

Jack și vrejul viselor / 119

Scottie și mașina de scris (o povestire din epoca jazz-ului)

Măinile i s-au arcuit în zbor, și-au împreunat acolo degetele cu nerăbdare, au coborât ca o ploaie controlată peste tastele mașinii de scris și au executat un text de 700 de cuvinte. În numai câteva minute. În numai câteva minute de scris povestea, pământul și pomii din fața casei s-au scuturat de muzica proaspătă care picurase peste ele dintr-un cer aproape identic cu cerul de deasupra orașelului Tarleton, unde Scottie s-a refugiat peste vară.

— Paștele mă-sii, Scottie, mai aștept mult după manuscrisul ăla? Mi l-ai promis săptămâna asta! Vocea lui Bertram schelălăia cu timbrul ei ruginit la capătul firului. Bertram Cartridge era editor coordonator la Collier's. Când se enerva, stropii de salivă mitraliau peretele din fața telefonului în jerbe de dialect irlandez și se întâlneau cu ciudă pe barbă în jos cu prima transpirație a dimineții aceleia de vară intensă care îngropase New York-ul în aburi de briză sărată.

Scena s-a petrecut acum două zile, aproape imediat ce Scott a sosit în Tarleton. Tocmai își despacheta Remington-ul nou nouț. Eh, Remington-ul... L-a primit de curând de ziua lui. Cadoul nu era

defel întâmplător. Și l-a făcut singur, după două săptămâni scurse cu el privind zilnic prin sticla vitrinei înstelate a magazinului Bloom. Seară de seară derula un fel de ritual, se umfla în pene gândindu-se că e un obsedat ce dă târcoale obiectului obsesiei înainte de a și-l oferi cu delicii. Sosea în fața magazinului, cobora din taxi, se sprijinea de marginea stângă a colțului placat cu cărămidă aparentă și privea. Îi plăcea să-l admire cum strălucea acolo în culoarea lui negru-păcură, ca un Ford dement care avea să zboare fără strop de benzină, cu rezervorul numai vise, pe străzile prăfuite ale unui oraș aproape identic cu cel în care el se va refugia peste vară.

... Cu cinci zile înainte de ziua lui, a telefonat la Tarleton. Conacul gemea sub greutatea soneriei. De parcă era o talangă.

— Louise, te rog să pregătești casa, a rugat-o el pe servitoarea care se târâse pe coridoarele încinse ale vilei și pe sub enormele ei bucle de păpușă, ca să răspundă în cele din urmă la telefonul înfipt în perete. Sosesc miercuri, săptămâna asta. Mulțumesc.

... Cu mâinile îmbrățișând cutia, Scott s-a aruncat în purpuriul lui Chevrolet și a făcut o lungă călătorie înspre casa lui de vacanță azurie din Tarleton. Ajuns după multe și ostenite ore pe alea cu pietriș din fața casei, a scrâșnit roțile pe sub sicomorii care-și uneau ramurile într-un plafon compact deasupra capului, cam ca burta verzuie a unei broaște țestoase. Dimineața unui cer fericit se ghicea în petele pe care le aruncau nori mici cât burtica unei vrăbii în iarba tunsă. Avea să scrie toată vara, așa a promis. Deși știa că Bertram avea să-l sâcăie cel puțin o dată pe săptămână la telefonul acela idiot ca să, Dumnezeu știe ca să ce... Pentru că așa era Bertram.

Avea să-și toarne un singur pahar de scotch târziu după-amiaza și avea să-l bea ca pe un medicament și nu altfel, unul pe zi, așa a promis. Și se va ține de cuvânt, întotdeauna se ținea. Deși știa că Louise avea să-l pândească pe la ușă, că avea să-și facă de lucru

prin biroul lui, că-i va arunca priviri de reproș câte cinci minute zilnic, pentru că va găsi unicul pahar gol din încăpere și sticla din cristal de Boemia cu încrustații doar un milimetru mai goală, da, le va găsi... Pentru că așa era ea, o bătrână servitoare suspicioasă și devotată.

...

— Ești praf, a spus el. Praf de stele, a adăugat cu genele sfioase, convingător, cald.

— Da, și în plus am un corp atât de drăguț, râdea ea.

— Tu îți dai seama ce fericit sunt, a luat-o el în brațe. Cu tine aici și cu toată viața asta.

— Sper că mai e loc să fiu și eu fericită în toată fericirea asta, nu-i așa? se alinta ea.

— O să te doară...

A observat că se comporta el însuși ca o domnișoară, mulțumindu-se cu ce se nimerea sau cu ce-i pica. Că se adâncea cinic într-un gol alunecos, ce devenise inima lui. Ce rămăsese deasupra era ridicat și măturat de curenții de aer. Ridica și el din umeri și zicea simplu că așa e viața, soarta etc. Dar fix ca o domnișoară de la școala centrală de fete care a început să citească vreun autor fancy ca să-și dea ochii peste cap că, iată, a aflat taina lumii albastre în care trăia. Observase că eroinele din cărțile scrise de el erau mult mai puternice. Mai brave. Activiste. Și scrise despre asta.

Observase că, atunci când lucrurile ajung la inimă, devin deodată foarte ascuțite, niște chestii lucioase de tăiat, împuns, străpuns, de parcă inima era așa, ca un strugure copt care trebuia musai smuls de acolo și îndepărtat, stors și macerat. De preferat, inima ei. El știa despre inima lui că era doar un porc care se îngrășase

peste măsură și poate de-aia o voia înjunghiată. Și atunci, cine avea dreptate, el sau ea? El știa – din experiență, hihhi – că toată lumea are dreptate. Și a scris despre asta. A scris despre cât de greu era să-ți găsești un țel și despre cât de greu să-l părăsești, apoi să-ți găsești altul. Despre ape și despre munți. Despre bolovani. Și despre cât suntem de fragili.

S-a dezlănțuit. Apăsă tastele în transă. Remington-ul negrupăcură şuiera ca un sfânt care botează cu foc, predicând peste o congregație de sonde. Jos, în bucătărie, Louise privea pe fereastră în grădină. În numai câteva minute, sub ochii ei rotunzi și uimiți, dimineața de miere ajunsese o vipie în care fulgerele trăsneau, tunetele ardeau, pomii își rupeau singuri crengile și plecau în pribegie și-n valea plângerii, frunzele erau pulbere de rugină, cerul cădea pe om iar omul devenea maimuță, armate de ierburi se amestecau cu pământul rupt dintr-o bucată de cer care odată îl ocrotise. Și-a făcut cruce repede, pe urmă încă una. Ba, s-a mai închinat o dată și cu limba în cerul gurii, că se speriasse rău...

La câteva mile, pe Mississippi, o barjă s-a răsturnat și ardea, nu se știe cum, sub ploaia care se prăvălea neîncetat. Un om și-a pierdut viața. Un altul a câștigat-o pe a lui. Acum o voia și pe-a ăstuia de-o pierduse. Le voia pe amândouă. Altul a renunțat la tot și-a scos revolverul. Voia o mână de vieți. Îi mai trebuiau două. Quintă royală.

Louise s-a repezit la etaj. A intrat buzna în biroul dintr-o dată nemaipomenit de întunecat. L-a găsit pe Scott dormind, cu brațele prăvălite peste mașina de scris, în timp ce palma îi alunecase peste tasta z... Era de neînțeles prin ce minune arătătorul bătea spasmodic litera de mai mult de zece rânduri. I-a îndepărtat cu blândețe mâna; pe loc atunci, pâlnia de foc a cerului a încetat să mai aspire.

— Ce-i, Louise, s-a dezmeticit Scott. Și-a trosnit mâinile cu degetele lui lungi și puternice.

— Ați adormit, a zâmbit ea.

— Ei, am adormit... Am adormit? Dar, uite, am scris deja douăzeci de pagini. Nu mă feliciți?

Pe fața ei de ciocolată putea citi un zâmbet apărut de după câțiva perișori care-i lăsau o umbră pe buza de sus.

— Louise, când mă lași să-ți rad mustața aia? Mereu se lua de mustața ei.

...

Duminică pe la prânz a sunat Bert. Scott bătea tare în taste și încerca un final pentru povestirea cu cafeneaua.

— Hei, Scottie, îți amintești prânzul pe care l-am luat cu gașca atunci, la Le Grand Vatel la Paris? Tu și cu mine, Hem, Lorraine, Wolfie...

Îi părea bine că irlandezul era în toane bune. Îi părea bine și de ce auzea, de coincidența gândului. De fapt, ce i-o fi venit să-l caute duminică? Bănuia că o să afle în cele din urmă, băgă de seamă că Bertie avea chef de taină. Au vorbit cam jumătate de oră. Între timp, Louise, care suise scările încurajată de vocea lui Scott la telefon, a băgat capul pe ușă și l-a poftit la masă. Scott i-a făcut semn să-l aștepte. A încheiat cu Bert cel în toane bune; care azi nu l-a mai întrebat când îi trimite manuscrisul. S-a întins tare, și-a trosnit degetele, a venit lângă birou... A privit pe fereastra din spate gazonul grădinii, apoi pomii hașurați de raze ca mătasea, apoi ziua care se culcase pieziș peste toate astea. S-a așezat la mașină și a scris.

Despre nenumăratele mese greblate cu whisky-ul acela măreț și recunoscător ca o catedrală în Montmartre, Tullamore Dew, despre Hem, despre prieteni și despre prietenie, despre multe

noapți cărora le veneau în ajutor și mai multe pe urmă, despre diminețile prelungi și încercănate, despre aroma pe care o răspândea dincolo de marginile cupei lichidul scurs dintr-o sticlă de Veuve Cliquot, despre Veuve Cliquot, despre alte văduve. Despre bolurile în care se îmboldeau mogâldețe de icre de manciuria și ciorchini de caviar, despre pudra coaptă, rozalie, pe care o șoptea pe cerul gurii felia aburindă de pâine prăjită. Despre a fi beat și neputința de a fi altfel când ești tânăr iar Parisul te vrea în timp ce patria te expatriază. Despre anii nebuni și despre cei pierduți. Se temea de schimbare. O voia în cazul altora, ba chiar o pretindea moral, dar se temea el însuși de ea. Ce i-ar putea aduce lui schimbarea? Și până la urmă, de ce? Privea uneori cerul în nopțile cu lună nouă. Nota că toate stelele încă mai sunt la locul lor în tărie și asta-l liniștea. Toate bune, își zicea. Și voia să rămână în felul ăsta toate, numai pentru el. Era mulțumit. Și mai dădea pe gât o sticlă cu vin și încă una, sperând că lucrurile se vor solidifica așa în chihlimbar, cu zilele lor de aur, într-un prezent continuu în care el e tânăr mereu, iar ei, toți, sunt la fel. Se simțea bine, amortit în uterul zemos care-l proteja, în timp ce tot ce-l înconjura era vin și frenezie. Și a scris despre asta. Că va fi într-o zi oarecare ridicat din locul acesta și purtat în altul pe brațele gloriei, că demonul verde al amiezii o să-l ducă departe de-acolo pe aripi, fără ca el să facă nimic. Iar femeia visurilor va veni și-l va culege simplu, în timp ce el nu va ridica un deget s-o ajute. Nici pe ea, nici pe alții. Mai scrise despre cum urca de-a lungul pereților mansardei, tiptil, parfumul croissantelor scoase atunci din cuptorul patiseriei din colț. Dar dimineața răcoroasă era prea devreme, întotdeauna prea devreme, într-un timp în care lucrurile rămâneau simplu pe loc, încât să nu fie nevoie să se mai întoarcă. Prea fragede. Prea moi. Și despre cât suntem de fragili.

Degetele băteau melancolice, degetele frământau, rupeau bucăți de cocă. Remington-ul negru-păcură era un toaster strălucitor, era un tartor al toasterelor, scrâșnind și murmurând în timp ce cocea cuvinte, șiruri de cuvinte crocante, pudrate, învelite cu unt sau cu miezul de pandișpan. Deodată, cuvintele s-au rumenit. S-au ridicat din tăvile ca neaua – acolo unde le rânduise mașina, au luat-o în cercuri deșirate-n sus și au năvălit pe fereastră afară. Au rămas agățate o vreme de ramurile teiului, au bătut din palmele lor de făină, au dansat cu piciorușele lor step și charleston. Refuzau să se frângă. Dar aroma, aroma a luat în primire grădina, aroma lor de miez de soare copt a bătut peste obraji strugurii din vie care sau spart, au fermentat pe loc și s-au scurs în sticle, apoi, pulsând, aroma nouă a vinului a luat cu asalt palatul gurii unui tip care ridicase revolverul, care voia mai mult. I-a îndesat în orbite ceasul de ceață al amiezii, iar el a mai înghițit o viață. De încă una mai avea nevoie.

Afară, apa se scurgea caldă din robinet în jgheab. La fel și lumina. Louise a dat iar fuga la etajul de deasupra, aburul mâncărurilor udate cu vin aproape că a ridicat-o singur ca un lift. (Asta e greu de spus, pentru că, altfel, silueta ei ponderală n-avea cum să angajeze cine știe ce viteză. Eh, gravitația, obișnuia să spună, glumea și ea, cine știe de unde auzise asta).

Îl găsi pe Scott în aceeași postură ca deunăzi.

— Domnu' Scott...! Domnu' Scott...! Vârful arătătorului s-a blocat în spasmul acelei crize pe tasta s și o bătea în neștire de paisprezece rânduri. I-a luat blând capul în brațe, apoi mâinile, i-a frecat palmele, bietul de el, precis a amortit.

— Louise, a șoptit ușurel, e gata masa?

Dacă nu i-ar fi tremurat în halul ăsta degetele, ar fi zis că-i sfârâiau. Îl ustura și tâmpla, pesemne locul unde se sprijinise cu capul de birou.

Îi plăcea de ea. Se lăsase ușor peste viața lui ca o zi de duminică sau ca prima zăpadă de anul ăsta peste Washington Square. Fără vârtejuri, fără crivăț, fără furtunile cu care obișnuiau să înceapă iernile din nord, fără punctul dureros de presiune în tâmpile, nimic s-o anunțe. Apoi a așteptat să plece, dar nu a plecat. Adică pleca și revenea. Iar el nu se putea abține să nu spere ca ea să se întoarcă, el... El încă nu îndrăznise să-i spună c-o iubește. Pentru că o iubea. Simțea felul ăla de dragoste salvatoare când n-ai de fapt de ce să fii salvat, dar așa îți place să crezi. Cu lacrimi furtive în colțul ochilor și întotdeauna cu cineva să ți le șteargă. Altcineva. (Măcar în poveștile scrise de el putea aranja să fie mereu altcineva. În felul ăsta nu părea că doare așa de tare. Fenomenul literar se numește „atomizare“, dar voia să creadă că e secretul lui, invenția lui. Mai credea și că așa va forța realitatea concretă să se întâmple cum voia el.) Felul ăla de dragoste pe care-l simte un bărbat matur pentru o femeie tânără.

Se însera. Soarele scăpăta cinematografic în spatele aleii cu sicomori, iar Scottie încă stătea la birou. Verile din sud încălzeau – ba chiar le găsea înțepătoare, ca și când ar încerca în răstimpul lor să fie ironice – dar fără să aibă aerul că vor arde totul în jur, ca să te-aducă în stare să-ți dai foc la valiză; de asta venea el aici, era sigur că nimic nu-i va sugera să-și dea foc la valiză ca-n alte părți; odată ce soarele se stingea la chindii, negreșit că-l va găsi dimineța la punct fix în spatele grădinii, pocnind întruna capsulele florilor de bumbac pe plantația dinspre nord a casei ca dintr-o cratiță de popcorn. Și tot așa, mereu.

Așa era și ea. Înțepa și nu ardea.

— Hei, Scottie...

Apariția telefonică a acelei seri avea un aer patern. Protector.

— Cum merge?

— E o poveste stranie, deci merge straniu, Bertie...

— E cu gagici pițigăiate, a ghicit Bert.

— De unde știi?

— Pentru binele tău ar fi bine să fie, dacă vrei să ți-o public anul ăsta, râdea Bert. Și să se lase lejer, de la prima pagină. S-o ia în guriță în mod criptic, așa cum numai tu știi să scrii.

— Să te fut.

Scott îl privea cu compasiune. Ce-ar fi să-i spună, hei, Bert, te privesc cu compasiune. Și să aștepte. Să nu explice, doar să pună în punct, atât, punct. Oare ar trebui să considere că Bert avea să priceapă ceva, sau...? Rahat, s-ar trezi cu urechile clămpănind de pumnii lui Bert din telefon. Plini de compasiune.

— Vezi, termin-o până săptămâna viitoare.

— Da, o să-ți țin urechile în palme și-o să ți-o pun fericit în timp ce-ți transfer manuscrisul.

— Mi-a zis Hem că scrie un căcat de poveste, una cu porcării mici, așa, ca pentru tine.

— Hem poate să angajeze un elefant să cânte la trompetă în mijlocul unei lupte cu tauri și, cel mult, să facă o femeie să-și moaie ochii în batistă de pe margine, dar n-o să poată să scrie vreodată ceva ca pentru mine. Scriu urât pentru că ești tu urât. Ești o pocitanie, Bert, iar eu prefer pocitaniile.

Uneori oamenii te silesc să spui adevăruri căcăcioase și fermecătoare numai ca să se simtă ei puțin mai bine. Ciudat cum, de pildă, nu te pot sili să spui „te iubesc“ când iubești. Tot așa era și cu scrisul. O să-l lase-n pace, o să scrie ce vrea el, și-o promisese. A Închis.

S-a gândit la sine ca la o persoană pe care eventual ar putea s-o admire, ca la cineva pe care-l întâlnește odată demult și pe care-l